

**DOCTOR
JAUME
BOFILL**

INTRODUCIENDO UN GRUPO DE PERSONAJES (?)

Aquesta primera vegada hem treballat a la Revista:

Lluís de Yzaguirre
Jaume Francí
Francesc Xavier Gavalda
Heinz Guderain
Mª Aurèlia López
Enric Mañas
Anna Mata
Naltros
Francesc Xavier Pereda
Raven
Xavier Segarra
i en Pau López

La Portada: Fotografia del Dr. Jaume Bofill

Contiene ? Noviembre 21, 1972

Col.laboracions.....	7
Chile: Revolución y Contrarrevolución	
El Doctor Jaume Bofill.....	11
Grup de Personatges Guerau de Liost: La "Font de l'Oreneta" No hay biografía sólo... Moments	
Actualitat.....	16
Gente.....	18
El más gran "cerebro" de todos los tiempos	
Arte.....	17
Otros Departamentos	
Una carta dels directors..	4
Una carta de los directores	5
Cartas.....	6
Cartes.....	6

28 NOV. 1972

UNA CARTA DELS DIRECTORS

s'ofereix a aquest món que respecta a tot-hom. Tenem volgut que la revista del C.O.U. sigui bilingüe, és a dir, que els articles que es publicuin pugui estar publicats tanen castellà com en català. Tammateix volem que consti clarament que no ens volem dedicar a omplir fulls de paper que d'altra manera quedarien en blanc, ni volem ocupar el nostre temps amb un "hobby", ja que no ho és per a nosaltres, sinó que volem que es tracti d'una col.laboració de tot el C.O.U. per a tot el C.O.U.

No pretenem que sigui una fatxatut per la seva erudició o el seu enginy, sinó un lloc on les més oposades tendències pugui ser exposades per tothom, cadascú a la seva manera. No voldríem que fos ni "filò" ni "anti" ni tampoc escèptic, sinó l'exposició d'un conjunt d'opinions que expresin vivament el que es vol dir. Voldríem que hi tingui cabuda totes les inquietuds, sense que unes ens facin oblidar les altres.

En aquest primer número hem intentat, a través d'una sèrie d'articles, donar una visió clara, senzilla i sense partidismes de la personalitat i mentalitat d'aquest home, el nom del qual porta el C.O.U.

UNA CARTA DE LOS DIRECTORES

está abierta a ese grado que respecta a todo el mundo. Hemos querido que la revista del C.O.U. sea bilingüe, es decir, que los artículos que se publiquen en ella puedan estar escritos tanto en catalán como en castellano. Asimismo queremos que conste claramente que no queremos dedicarnos a llenar hojas de papel, que de otra forma quedarían en blanco, ni emplear nuestro tiempo en un "lobby", pues no lo es para nosotros, sino una forma de colaboración de todo el C.O.U. para todo el C.O.U.

No pretendemos que sea una tribuna a causa de una falsa erudición o falsa agudeza, sino un lugar en donde las más opuestas tendencias puedan ser expuestas, según el criterio de cada escritor. No intentamos que se trate de algo "filo" o "anti", ni tampoco de algo escéptico, sino de un conjunto de opiniones que expresen ingeniosamente lo que se quiere decir y que se distribuyan de forma que tengan cabida todas las inquietudes, sin que unas anulen o contrarresten a las otras.

En este primer número hemos intentado, a través de una serie de artículos, dar una visión clara, simple y equitativa de la personalidad y mentalidad del hombre cuyo nombre lleva el C.O.U.

CARTAS AL DIRECTOR

Escogeremos con preferencia para su publicación en esta sección los originales breves mecanografiados y firmados con nombre y apellidos (y además seudónimo, si se desca que sca publicado en lugar del verdadero nombre). No nos hacemos responsables de los originales gráficos o escritos no solicitados, ni mantendremos correspondencia sobre ellos, por razón del trabajo que ello implicaría.

Los escritos que se quieran presentar para la revista, deberán entregarse en Secretaría.

Por otra parte, los conceptos y opiniones que aparezcan en esta sección no representan necesariamente la opinión de la revista.

CARTES AL DIRECTOR

Escollirem, preferentment, per a publicar en aquesta secció els originals breus mecanografiats i signats amb nom i cognoms (i a més a més pseudònim, si es desitja que no es publiqui el nom). No ens fem responsables dels originals gràfics o escrits no sol·licitats, ni mantindrem correspondència sobre ells, donat el treball que això implicaria.

Els escrits que es vulguin presentar per a la revista s'hauran d'entregar a Secretaria.

D'altra banda, els conceptes i opinions que es manifestin en els articles que apareguin an aquesta secció no representen necessàriament l'opinió de la revista.

Col·laboracions

Aquesta revista, que neix amb aquest primer número, no està encara posada a punt, com és lògic. De bon segur que li deu faltar una sèrie de coses i potser n'hi sobren d'altres.

Malgrat això, hem intentat i intentem que arribi i ofereixi el màxim de possibilitats a tothom. Es pot això que es pot explicar i justificar l'existència d'aquest apartat anomenat COL·LABORACIONS?

Aquest apartat no vol ser altra cosa que una plataforma de llançament des d'on tothom pugui plantejar un problema, una qüestió, una exposició determinada o la més objectiva informació d'un fet, o el comentari de qual sevol· aconteixement.

Tal com es pot veure no hi ha pas cap determinació o limitació del camp de les qüestions que s'hi poden exposar. L'única limitació és la del respecte a les persones i a les coses, que sempre ha de ser-hi present.

Chile: REVOLUCION Y CONTRARREVOLUCION

Los hechos más o menos recientes acaecidos en Chile, entre ellos la huelga general de propietarios de camiones, han sido calificados por algunos comentaristas y observadores como una contrarrevolución. Para juzgar esta afirmación es necesario estudiar los orígenes de la época actual en Chile. Remontémosnos por tanto a 1970, año de elecciones generales. Los dos partidos principales son la democracia cristiana, que ha detentado el poder durante los últimos cuatro años, y el bloque izquierdista, que está formado por la coalición del partido Socialista, el Comunista, el Trotskista, etc., encabezado por Salvador Allende. Otros partidos que, aunque con posibilidades nulas de ser a las elecciones, sí son importantes sobre todo de

caro a producir disturbios y malestar son el Fascista y otros de extrema d'rocha.

La propaganda de Allende consiste en promover, y en conseguir por tanto, la posibilidad de alcanzar lo más esencial para el pueblo chileno. Esto es : escolaridad para todos los jóvenes chilenos, pleno acceso a la Universidad, viviendas decentes y para todos, mejora de las condiciones de trabajo, etc... Pero lo más importante, y lo que hace que unos lo apoyen y voten por él y otros sean sus más encarnizados enemigos, es la propuesta de nacionalización de toda la industria, y sobre todo la del cobre. El cobre supone el 80 % de la riqueza nacional y por tanto casi la única fuente de riqueza de gran importancia.

Sin embargo, la nacionalización del cobre lo ha de llevar al enfrentamiento con un monstruo sagrado : los Estados Unidos, y por tanto tendrá que hacer frente al corte de la ayuda americana, que le es casi imprescindible al país para subsistir.

Los E. E. U. U. también ven que si Allende gana las elecciones, sus intereses en la nación chilena se verán amenazados. Por ello tratan de cortar su acceso al poder.

A pesar de todo, Allende gana las elecciones con un total del 38% de los votos a su favor. Aunque es el candidato que consigue más votos, en el caso de que los demás se juntaran en la oposición podrían hacer que su gobierno se tambaleara.

Desde el primer día en que ejercer como presidente, empieza a poner en práctica todo su programa de acción. Un hecho significativo es, por ejemplo, la visita de Fidel Castro a Chile, que marca el comienzo de una nueva época en las relaciones entre ambos países, y provoca la reapertura de los demás estados sudamericanos hacia Cuba.

Empiezan también las nacionalizaciones de los bancos, industrias, etc, y llega la hora al cobre. La principal de las empresas afectadas es la "Kennecot". La nacionalización no se hace esperar y todas las créditos y ayudas del "tío Sam" quedan anulados y se provoca una reacción de hostilidad hacia este país. Como ya es normal en todas las "affaires" en los que in-

tervienen los E.E.U.U., juega un papel muy importante la C.I.A.

La citada empresa presenta recursos ante los tribunales de los principales compradores de Europa, esto es en Francia, Alemania, Italia, etc..., e incluso en el tribunal de La Haya es presentada una moción contra Chile. Si se logra que los países compradores de cobre dejen de comprarlo, pondrán al gobierno de Allende en una crisis difícil de resolver.

El tribunal de París llega a pronunciar sentencia a favor de la empresa americana y se suspende el desembarque de cobre chileno en los puertos franceses.

Poco después el Tribunal Internacional de La Haya pronuncia sentencia a favor de Chile, y son retirados los pleitos de los demás tribunales europeos, con lo que Allende consigue un triunfo importantísimo, tanto para el país como para toda Sudamérica, esto es, la nacionalización de las fuentes de riqueza de la nación, antes en manos de los E.E.U.U.

Sin embargo, lo que pretende Allende con todos estos pasos es la revolución del pueblo y la nación chilenos, revolución basada y apoyada en la propia estructura constitucional del país, asunto que es nuevo en todo el mundo.

Es por eso por lo que los hechos que ya han acaecido en el país durante el período de gobierno de Allende que van en contra o que se oponen a su línea de acción revolucionaria han sido llamados contrarrevolucionarios. Si analizamos el último y más importante suceso: la huelga general de los propietarios de camiones, de vendedores y de comerciantes, llegamos a la conclusión de que está provocada y dirigida por todo aquellos que se sienten afectados por la revolución o progreso y que no quieren perder su posición individual de un grupo privilegiado para hacer posible un mejoramiento de la situación social a nivel nacional. En el fondo, son los típicos reaccionarios, bastante numerosos por cierto y con muchos medios a su alcance, tanto económicos como políticos y sociales.

A los demás partidos y gente opuesta al gobierno les ha ido muy bien en esta situación conflictiva para llegar adelante su propaganda, echando leña al fuego, ya muy avivado de por sí.

MAPA DE CHILE

Sin embargo, ha sido el pueblo que votó a Allende, y todos los que ven la prosperidad de la nación por encima de los intereses sectorios, los que han tenido la última palabra en el asunto. La han pronunciado en forma de voto de confianza, en la serenidad demostrada por el pueblo ante los acontecimientos, en Allende y su gobierno.

Por tanto, a pesar de los intentos contrarrevolucionarios, que son, al fin y al cabo, una prueba de inmadurez política e incluso humana, en este caso concreto de Chile, la clarividencia del pueblo, mostrada a través de su presidente, se ha impuesto, con lo que, contra muchos pronósticos, el pueblo chileno ha mostrado su mayoría de edad, tanto política como social y humana.

NALTROS

Jaume Bofill

GRUP DE PERSONATGES

Hem convidat, en aquesta ocasió, nou persones, que d'una manera o altra han tingut relació amb en Jaume Bofill, per a que ens donguin la seva visió de la personalitat d'aquest gran home.

Els nostres convidats són: Jordi Galí, director de l'escola "Sant Gregori"; Francesc Ayesta, professor de "Sant Gregori"; Pau López, director del C.O.U. "Jaume Bofill"; Pere Basil, advocat; Montserrat Barjau, professora de l'escola "Santa Anna"; Montserrat Colom, professora de l'escola "Santa Anna"; Pere Darder, director de l'escola "Costa i Llobera"; Félix Martí, advocat, i Octavi Fullat, professor de la Universitat autònoma de Barcelona. Aprofitem aquesta ocasió per a donar les gràcies a totes aquelles persones que cedint-nos una part del seu temps han fet possible que aquest article hagi tirat endavant.

Ara és quan posem el nostre Tema sobre la taula.

.

Per a donar una visió clara de la personalitat d'en Jaume Bofill, hem comissionat en Xavier Gavalrà i l'Enric Mañas per a que entrevistin els membres del Grup de Personatges. Aquest Grup de Personatges està format per una sèrie de persones, les nou citades anteriorment, que ens donaran la seva opinió. Aquí tenim el resultat de les converses mantingudes pels dos enviats de la revista amb les diferents persones entrevistades.

- Per a començar agrairiem que el Sr. Pere Basil ens introduís el Tema donant-nos la seva visió d'en Jaume Bofill i Bofill.

Pere Basil. - D'entrada, voldria fer-vos veure que no puc par

lar d'en Jaume Bofill d'una manera desapassionada. Jo remarcaré d'una forma rellevant la seva faceta de cristià; era cristià fins en les més petites coses; per que us doneu una idea de la seva persona us explicaré com es va desenvolupar la seva vida: Va cursar la carrera d'advocat des de Viladrau on era a causa de la seva feble salut. Va estudiar lliure però va obtenir el títol amb menció honorífica. Malgrat això, la seva vocació no era pas el dret. Per aquell mateix temps va conèixer el pare Orlandis, que el va aconsellar que fes la carrera de filosofia. Això i la seva manca de ganes d'exercir com a advocat el va decidir a estudiar-la. Va aplicar la seva teoria de que "el contacte amb el geni s'obté directament" comprant-se la Summa Teològica de Sant Tomàs de Aquino escrita en llatí i en versió íntegra perquè no volia "manualets". Va acabar la carrera en tres anys i va obtenir una plaça de professor de Filosofia a l'institut "Milà i Fontanals". Més tard, va fer les oposicions a la càtedra de metafísica, obtenint el número 1. Es dedicà a la seva tasca d'educador i professor d'una manera plena. Va crear la revista "Convivium". Va fer-se càrrec de la fàbrica de porcellanes esmaltades del seu sogre. Amb aquesta fàbrica es va fer més sant que ric: va fer una escola per als fills dels treballadors, va construir unes cuines, uns economats, etc. Era un idealista que mirava les coses des d'un punt de vista social; a causa d'això la fàbrica no va tirar endavant (era massa poc egoista i mal comerciant).

Va deixar la fàbrica i es va dedicar de ple a la seva càtedra, esdevenint un veritable mestre: va formar una escola, perquè tenia un veritable contacte personal amb els seus deixebles: la seva casa era una continuació de la Universitat, era un amic dels seus deixebles, es preocupava dels seus problemes familiars, etc...

En Jaume Bofill va ser l'ànima, el braç executiu del grup "Schola Cordis Iesu", del que fou fundador i inspirador el pare Orlandis.

Era un home obert, comprensiu, que deia: "en el que és esencial, unitat, en el que és dubtós, llibertat". Admetia d'una manera plena la pluralitat i mantenia estretes relacions amb no-catòlics, però mai no amagava la seva ideologia catòlica i la seva interpretació, també catòlica, del món. Era capaç de dialogar sense amagar res, ~~es~~crivia molt bé, era un poeta, un artista i un idealista. En definitiva, era una persona que realitzava amb la seva vida el cristianisme.

Jordi Galí.- Quan el vaig veure per primera vegada la meua impressió va ser de que era una persona que treia punta a totes les idees, que buscava sempre la novetat i el positiu de totes les coses.

Octavi Fullat.- Jo crec que era un home honrat en el sentit de que jugava net sempre; no deia mai paraules amb doble sentit; aquesta manera de fer el podia portar a afavorir a un comunista, al seu enterrament hi van anar persones de tot tipus i tota condició. Era un home que ensenyava per la vitalitat de l'altre.

Montserrat Barjau.- A mi sempre m'ha quedat grabada una frase seva que deia: "La família ha de ser una plataforma, no un niu". Potser ho deia perquè era un home amb una gran vitalitat interior, era com si l'ànima li saltés pels ulls.

Pere Darder.- Era un home extraordinàriament equilibrat, tant en la seva intel·ligència com en la seva afectivitat. Tenia una capacitat intel·lectual remarcable, d'un gran rigor: podia passar perfectament d'un fet petit, d'una cosa senzilla, a un gran problema o a una situació mental determinada; veia possible fer sintosis que no s'apartessin de la realitat; sempre trobava soltides als problemes. Ell va ser qui va fer el pont, va posar en

contacte l'antiga escola pedagògica catalana (tipus Blanquerna) amb la nova escola activa.

Montserrat Colom.- Era grandiosa la seva capacitat d'aculliment. Encara que era tradicionalment catòlic, dialogava sempre honestament amb qualsevol no-catòlic, això sí, que no fes tramps ni digués bajanades.

Pau López.- Era un home profundament cristià i humà, que això cava sempre el to de qualsevol conversa perquè sempre deia quelcom d'interessant, sempre disposava de les paraules apropiades al cas. Mai no deixava de banda cap aspecte de la seva vida, ni la família, ni els estudis, etc.

Octavi Fullat.- De tot en donava una interpretació mig poètica. Les seves classes eren una mena de taula rodona. Mai no el vaig veure ni trist ni enfadat. Cal tenir en compte que va ser ell qui va obrir la Universitat espanyola a l'exterior, va fer venir en Calvez (tècnic en Marxisme), de França; en Max Müller, de Munich (Alemanya); en Walter Biemel, d'Aquisgrán (França); etc.

Montserrat Barjau.- Tonia una especial habilitat per a empenyer els altres a la vida de l'esperit; buscava la banda bona de tot. Va aconseguir que hagués, gràcies a la seva constància, classe i natació, cosa llavors impensable, a les escoles de "Costa i Llobera" i "Santa Anna". No era gens egoista, inclús tonia una esperança de tipus positiu en la mort, veia el seu cantó bo.

Jordi Galí.- Era un despertador d'inquietuts, perquè tonia un sentit crític molt agut. No et deixava mai sense resposta. Era un home preferentment d'idees, no de realitzacions. Es va avançar al temps.

Françesc Ayesta.- Mai no va seguir el programa del curs. S'enlairava i seguia qualsevol idea que valia la pena, desenvolupant-la i mesurant-la. El primer dia de classe ja ens va regalar el llibre de la seva tesi doctoral per que el fessim servir com a

llibre de text.

Félix Martí.- Pensava que la filosofia era la situació interdisciplinària perfecta. En un món d'idees d'importació, estéril, les seves classes eren un lloc on es prenia contacte amb la creació del pensament. En Jaume Bofill va ser un independent que va partir d'una base reaccionària. No va quedar condicionat per res del seu passat. La seva duresa es donava a classe, simplement perquè de vegades exigia a la classe un nivell superior al que aquesta tenia, però d'altre banda era molt comprensiu i tractava d'ajudar-te. Tenia un gran vigor d'esperit que li va fer superar la seva condició naturalment feble.

Montserrat Colom.- Tenia un esperit de gran vivacitat i inspiració. Va durar massa poc per a arribar a formar una veritable escola. La seva filosofia era una reflexió universal, és per això que era sèria, era la reflexió sobre la vida mateixa.

Pere Darder.- Era una persona intuïtiva, vigorosa, que demanava honestitat, esforç i coherència. Valorava la realitat local, no era exclusivista perquè deia que per a entendre l'home genèric hom ha d'entendre la seva realitat. No es lamentava, volia trobar sortides a les situacions difícils.

Pere Basil.- Resumint, en Jaume Bofill estava totalment entregat al seu ideal de Crist i de l'Església que tenia un doble caire: sobrenatural, el de la "Schola Cordis Iesu", i social, la idea de la reialesa de Crist.

... ..

GUERAU DE LIOST: La "Font de l'Oreneta"

Jaume Bojill i Lates, pare d'en Jaume Bojill i Bojill (filòsof), conegut com a "Guerau de Liost", nasqué a Olot l'any 1878, però tota la família del seu pare era originària de la contrada del Montseny, pel cantó de Viladrau. Residí a la capital, dins la ciutat vella, però feia llargues estades al país pàtria. A més de poeta, fou un gran orador civil i polític, i es distingí en la seva professió d'advocat i en el periodisme. Les seves poesies ja publicades i la major part de les inédites han estat reunides en un sol volum, que aparegué l'any 1948 dins la "Biblioteca Excelsa". Guerau de Liost morí a Barcelona, en 1933.

La "Font de l'Oreneta"

Voldria ser enterrat al peu
d'aquesta font que endegà el pare.
Té ca panetes seques,
d'aquelles que olaien a la mare.
Un aire ben senzill
hi porta els sorolls de la vila
i neteja de brossa l'espill
d'aquesta font tranquil·la.
Sovint amb el gerà
hi fèien un estar, suats de la canera.
En el seu bassol clar
es mirava el llebrer, vanitós com era.
El beuenar posava la muller
a la taula que fa aquesta roca.
L'ombraja un castanyer:
damunt la seva casolana soca
un díptic en plauria del meu Josep Carner.
La gent ara en diu
la "Font de l'Oreneta".
Vora la teva font, fes, oreneta, niu:
faràs, donrà, companyia al poeta.

NO HAY BIOGRAFIA SOLO...

- ¿Qué os pasa? ¿A qué esas caras de duda?
- Nos hemos olvidado de algo?
- ¿Y su biografía? - direis...
- Jaume Bofill no tiene biografía, ni tampoco autobiografía - os diré yo.
- ¿Ese hombre sin biografía? - direis...
- No su biografía la encontrareis entre su filosofía. Buscad allí, algo encontrareis...
- Siempre que una biografía cae en mis manos no puedo por mo nos que preguntarme: ¿Es ésto lo que llama el autor "la vida de un hombre"? y ¿Así es como será escrita la mía cuando yo me haya ido?
(¡Como si alguien supiera algo de mi vida o de la de alguien!)
¡Yo mismo sé tan poco de mi vida!
Sólo algunos momentos
que yo me afo en perseguir...

RAVEN

MOMENTS

1910. 30 de novembre

Neix a la casa de l'Ardiaca (Arcedià), de Bardelona. Fill d'en Jaume Bofill i Mates, conegut com a "Guerau de Liost".

1927

Comença la carrera de dret. En acabar-la va al bufet d'en Pere Basil, el seu cosí.

1939

Coneix al pare Orlandis qui li recomana que estudiï Filosofia. Així ho fa. Mai no li havia agradat el ser advocat.

1942

Acaba la carrera de Filosofia al juny. Pel setembre ja és catedràtic del "Institut Milà i Fontanals".

1950

Es presenta a les oposicions a la càtedra de Filosofia de la Universitat de Barcelona. Treu el número 1.

1965. 20 d'octubre

En Jaume Bofill i Bofill

Actualitat

Quelcom més:

Actualitat?. Què s'entén per actualitat?. Ahir era actualitat allò que avui no ho és, demà no ho serà això que avui ho és. Actualitat és una cosa molt complexa, molt difícil de trobar, de cercar i, encara més, de comunicar als altres. Però, per a començar: què més actual que el C.O.U.?. Què és aquest C.O.U.?. Vist per sobre, podem veure moltes coses; vet aquí el que jo he vist:

Nosaltres tots, nois i noies, som (com diria un d'aquests filòsofs) una gran família; en resposta, algú diria: qui és el pare?. Home!, si us plau, penseu una mica i veureu que no és això el que vull dir, sino que estem reunits per uns mateixos "coneixements", gustos, o potser per una ruleta que ens ha dit: Tots junts!. I aquí estem. Per què hi estem?. Deixem ho correr, però, el què fem? cal que no ho deixem passar tan depressa. Què hi fem?. Molts entrem a dos quarts de nou, fem la "cigarreta", anem al W.C., entrem a l'aula, seiem, treiem un lllapis i rebem tan tranquil·lament, com si ens empasséssim una pel·lícula, el que diu aquell "bon home" que ens ha "tocat", després ens aixequem cinc o deu minuts i tornem a seure fins acabar. Aleshores ens limitem a aixecar-nos i apa, adéu!: un altre dia sense fer... com ho diria jo?, quelcom fora de la rutina, si voleu, quelcom positiu, si us agrada, quelcom de companyerisme, quelcom fora d'estudis (sense deixar-los)... el que vull dir és això: a uns els agrada el muntanyisme, Grup de Muntanya "Jaume Bofill", això és el que han fet i qui ha volgut hi ha tingut cabuda; d'altres, aficionats al cinema, han anat i segueixen anant-hi a les sessions de Cine-Fòrum; d'altres han

volgut fer un grup de teatre, molt bé, i tant de bo continuï així; jo m'he trobat que m'han deixat fer quatre gargots en aquesta la nostra revista; resumint: hi ha moltes respostes a les iniciatives i, malgrat tot, molta gent no ha trobat encara la seva secció. No em direu que no us agrada res?. Si és així, malament. O potser és més fàcil no fer res, ser passiu?. "No penso que no serviu per res" (deia algú que no recordo). Tothom sap, pot i ha de fer quelcom, des d'un esport fins un petit escrit, tots ens ajudem a pujar (segons els filòsofs, a realitzar-nos). Tanco, per aquesta vegada, la porta d'aquesta secció perquè quan s'ha fet servir dues vegades la paraula "filòsof", vol dir que m'estic "enrotllant", i malament, perquè no vull perdre als pocs que pugui tenir. Perdoneu que per ser la primera vegada el tema no sigui tan de actualitat com diu el títol. Espero, però, fer-ho millor en el número vinent, i no haver me equivocat en aquesta actualitat.

Xavier Segarra.

ARTS

Valdriem crear una secció on hi haguéssin articles d'Art (Música, Teatre, Cinema, TV, Llibres, etc). Preguem a tots aquells que puguin col.laborar aportant articles sobre qualsevol camp artístic, o bé anunciant, amb temps, alguna manifestació artística que sigui d'interès per a tothom. Aquests articles han de ser presentats en full holandès, escrit a dos espais i per una sola cara.

GENTE

En esta sección dedicada a la historia que se me ha encomendado pretendo dar a conocer, a lo largo de todos estos artículos, a ciertos personajes que juzgo decisivos en el desarrollo de la historia del hombre, prestando particular atención a la historia contemporánea, puesto que los últimos siglos son los que, obviamente, tienen mayor repercusión en los tiempos modernos en que vivimos.

La situación actual del mundo no es más que una pura y simple consecuencia de una serie de hechos, decisiones y sucesos (unos más importantes que otros) que son los que se hacen resaltar en los libros de historia.

Esto no quiere decir que sean estos acontecimientos los únicos causantes de las situaciones por las que ha pasado el mundo.

Dado el poco espacio de que debe constar este escrito, no podré hacer un estudio biográfico profundo del personaje en cuestión. Pero sí podré informar con datos precisos y con comentarios, logrando dar así una idea clara y concisa de la persona de la que esté tratando.

Su nombre no aparecerá generalmente hasta muy avanzado el artículo, lo cual no significa que por las informaciones que dé previamente no se adivine.

El título va a ser siempre de esta forma: "El más gran... de todos los tiempos".

Naturalmente, esto no debe tomarse al pie de la letra pero sí como indicador de lo que va a tratar el tema.

.

El más gran "cerebro" de todos los tiempos

Nacido en Ulm, Alemania, el personaje del que tratamos en este artículo, creció en el seno de una familia judía no muy acomodada. Pertenecía a la clase media, pero pudo ir, sin embargo, a una escuela durante varios años. Pero la férrea disciplina que imponían los profesores alemanes no le gustaba. Fue por esto por lo que se fue de su país natal y, después de viajar por Italia, se instaló en Suiza.

Puesto que tenía gran afición a las excursiones, Albert, que es así como se llama, alternaba sus estudios en un colegio suizo con su vida bucólica y despreocupada.

Después de la primera guerra mundial, publicó el fruto de sus estudios físico-matemáticos, titulándolos "Teoría de la Relatividad". Esta era llamada a revolucionar la ciencia del mundo entero.

Viajó por Checoslovaquia y, cuando ya era famoso, volvió a su patria. Sin embargo, siguió manteniendo su ciudadanía suiza.

Por su condición de judío tuvo que huir, antes de comenzar el más grande conflicto armado de todos los tiempos, con su segunda esposa, a causa de la persecución nazi.

Dejó a su primera esposa y a sus dos hijos en Europa y su nueva patria fue Estados Unidos, para cuyo gobierno trabajó como científico, siendo además una pieza fundamental e imprescindible en la elaboración de la bomba atómica.

Era un extraño personaje: cuando fue a recoger el Premio Nobel de Física que le había sido concedido, iba vestido de una manera extravagante. La camisa, desabrochada, le venía ancha y estaba sucia y rota; los pantalones, extremadamente holgados, estaban sujetos por algo que hacía las funciones, como

podía, del imprescindible cinturón: ¡eran los restos de lo que debía haber sido una corbata! Calzaba, a guisa de zapatos, sus inseparables zapatillas de salto de cama.

Todo el distinguido público se escandalizó ante el espectáculo, hasta cierto punto inesperado. Sin embargo, al gracioso personaje no parecía importarle mucho la opinión de los demás, ya que él no veía por qué cambiar sus extraños costumbres por el "simple y vulgar" hecho de ir a recoger el Premio Nobel.

El autor de aquella "imperdonable falta de educación" era un curioso viejecito de estatura más bien baja y caminar un tanto vivaracho. El rostro, marcado por el imperturbable paso del tiempo, no era del todo normal. La cabeza, ligeramente triangular, estaba coronada por una larga melena blanca.

La voz, algo cansada, hacía un tanto monótono, al menos fonéticamente, el discurso al que estaban obligados todos los galardonados con el premio. Sin embargo, era un verdadero revolucionario de la ciencia. De él dijo el físico danés Bhör: "Han de pasar siglos para que el mundo vuelva a producir otra mente privilegiada como ésta".

Y es que este investigador, físico, matemático, filósofo, usó siempre por todo laboratorio su gran cerebro.

Murió en el año 1956 amargado por el hecho de que sus estudios sobre la energía atómica contribuyeran a la muerte de miles y miles de personas.

Era, sin duda alguna, el gran científico ALBERT EINSTEIN.

Heinz Guderain.

Aquesta revista no té nom perquè ens sembla que l'hauríem de triar entre tots els que ens sentim identificats amb el que s'hi pretén. Doncs, us preguem que a través d'aquest paper ens feu arribar qualsevol suggerència que penseu que pugui servir.